

uden Virkning, idet man vel nok maa antage, at den har været medvirkende til det Lovforslag, som nu er bleven til Lov, og som indeholder mange udmærkede Bestemmelser, selv om der tillige findes en enkelt Bestemmelse, som Meningerne har været meget delte om. En anden Virkning har hele denne Bevægelse haft; Underdommerne har begyndt at anvende Lovenes Straffebestemmelser lidt alvorligere overfor Voldtægtsforsøg, selv om der endnu er meget tilbage i den Retning at ønske. Nede paa Lolland stod for nylig en Mand for Retten, som havde forsøgt Voldtægt mod en Pige, og det er blevet mig fortalt, at han ventede en lille Pengebøde, men blev uhyre forbavset, da han fik $2\frac{1}{2}$ Aars Forbedringshus. Alligevel føler vi Kvinder, at denne Sag ikke bør være skrinlagt fra vor Side. Netop i denne Forsommer er der forefaldet flere uhygge-Overfald, og da den Komite, som den Gang arbejdede, nu er opløst, ligger det nær for D. Kv. Sf. at tage Sagen op. Man mærker ogsaa, at det gærer i Kredsene. I Kv. og Sf. stod der for nylig et Stykke fra Lemvig, hvor Fællestyrelsen manedes til at tage Sagen op, og paa Dagsordenen over dette Møde her finder vi en Opfordring fra Koldingkredsen til at søge at formaa Bladene til ikke at optage Meddelelser om Sædelighedsforbrydelser osv. Fællestyrelsen har allerede gjort Skridt til at begynde at arbejde for Sagen, idet den har sendt en Skrivelse rundt til Kredsstyrelserne, hvori den opfordrer dem til at indberette alt, hvad der forefalder af den Slags paa deres Egn, samt hvad Dom, der falder i Sagerne. Hvorledes Styrelsen vil anvende det Stof, der kommer ind, derom kan vi endnu ikke sige noget bestemt; men jeg antager, at vi vil ned sætte et Udvalg af kyndige Mænd og Kvinder til at raadslaa om den bedste Maade at virke for Sagen paa. I al Fald synes det mig, at er der nogen Sag, der kan samle os alle, da maa det være denne, og Styrelsen vil derfor gerne høre Tillidsmændenes Mening, om de synes, at D. Kv. Sf. bør tage denne Sag op, og om Kredsene vil være med at virke for den paa en tilfredsstillende Maade.

Det foreslaas, at man forhandler Punkterne X og XI under et; dette vedtages.

* * *

Punkt XI.

Forhandling om „Muligheden og Betydningen af at formaa Dagbladene til at undlade at optage Meddelelser om Sædelighedsforbrydelser, Selvmord o. l.“

Frk. Lund Jakobsen: Enhver af de tilstedeværende vil sikkert have lagt Mærke til, at Forbrydelser af enhver Art meget ofte optræder epi-

demisk. Læser man om et Selvmord, hører man snart, at det har fundet Efterligning, og saaledes ogsaa med andre Forbrydelser. Denne aandelige Smitte kan kun forklares psykologisk. Et fortvivlet, livstræt Menneske læser i sin Avis, at en anden har skilt sig ved Livet, og dette vækker hos ham Forestillingen om Selvmord som en Udvej fra Lidelserne. Hvis Forbrydelsen var sket paa Læserens egen Egn, vilde Forestillingerne alligevel være kommen til ham, men nu er det maaske en detailleret Beskrivelse af et Selvmord, som han ellers aldrig vilde have hørt om; Bladene har da Ansvar for at have holdt det slette Eksempel frem og vakt de Forestillinger, der har givet Stødet til, at et Menneske beslutter sig til Selvmord. Endnu værre er de smudsige Beskrivelser af Sædelighedsforbrydelser. Disse Beskrivelser vækker ikke alene Tanker hos Børn og unge, som ellers ligger fjernt fra deres Forestillingskreds, men de giver tillige Oplysning om, hvorledes Mennesker kan tilfredsstille deres laveste Drifter og endda slippe helt godt fra det. Der tales meget om Skolens og Hjemmenes opdragende Magt og det med god Grund. Men hvorledes skal det blive muligt for Opdragerne at værge Børnenes Sjæl mod Besmittelse, saa længe Dagbladene, som vi ikke kan unddrage dem, bringer farvede Skildringer af de værste Forbrydelser. Tidligere følte man sig ganske tryk ude i Provinserne, hvor Tyverier hørte til Sjældenhederne. Nu forefalder der daglig Tyverier over hele Landet. Man undrer sig egentlig ikke over, at det er saaledes, naar man tager i Betragtning, at Bladene bringer nøjagtige Oplysninger om Indbrudstyvenes Arbejdsmaade og deres Redskaber. Nogle bliver opskræmte gennem Aviserne og tør snart ikke lade deres unge Piger færdes uden Ledsagelse, andre sløves og kan ikke mere oprøres over Forbrydelser, fordi de daglig læser om de frygteligste Ting. Hvis det da er klart for alle, at her er en alvorlig Fare, som truer Samfundet, saa bliver da Spørgsmaalet: Hvad kan man gøre for at forhindre Dagbladene i at fremkomme med disse i høj Grad skadelige Meddelelser? Vi har her to Faktorer at regne med: Bladredaktørerne og Avislæserne. Jeg vil udtale som min Overbevisning, at vi i denne Sag sikkert tør gøre Regning paa at faa en god Støtte hos Redaktørerne af hele den gode, ansatte Presse her i Landet, hvis oplysende og opdragende Samfundsarbejde ikke bør underkendes. Derimod kan vi naturligvis ikke regne paa at vinde de Blade, hvis Læsere absolut vil have Skandalehistorier, og som derfor saa at sige lever af dem. Det nytter imidlertid ikke at trykke Blade, som Folk ikke vil læse. Det gælder derfor om at vække en Stemning blandt Folk og gøre det klart for alle, hvilke Farer her truer